

PÀGINES EN OCCITÀ

Occitània, pels catalans -i potser per molts occitans- sol ser mal co neguda. Donç bé: en la mesura que ens permetrà aquesta publicació, ens proposem corregir tal ignorància, notablement en aquells aspectes que millor il·lustrin la similitud entre els nostres pobles, occità i català.

Avui, i per començar tant abellido ra feina, hem escollit a n'en Robert Lafont, occità, nodrit autor, i catedràtic a l'Universitat de Montpeller, extraient alguns paràgrafs del seu llibre publicat en francès, "CLEFS POUR L'OCCITANIE", títol que podríem traduir per: -- "Claus que ens obren Occitània".

Dirigint-se als francesos (és a dir als "francs" del Nord, per contraposició als "occitans" del Sud, que mai han tingut res que veure amb aquells "francs", excepte que foren els "estrangers" que els invadiren i acabaren dominant), comença dient los per aclarir uns primers equívocs el següent que traduïm:

"Aquest llibre es escrit pensant -- amb els que van a Occitània, a fi que hi descobreixin darrera els païsatges, el país, darrera l'accent, la llengua, darrera la mirada, els homes, i malgrat les vacances, la -- història. Aquest llibre els ofereix no les claus d'un domini encantat, d'un reialme perdut, d'un misteri, sinó del destí dramàtic d'una terra coneguda més pel seu malnom de "Midi" que pel seu propi nom, i dels homes que habiten aquesta terra ... Aquest llibre té la intenció de ... substituir a l'arrogant ignorància -- del turisme, l'aproximació pacient d'una realitat."

I més enllà, ja entrats en matèria, continua:

"Si volem ... comprendre la història, ha de recordar-se que en el segle - XVII encara, els occitans deien "anar a França" per significar l'atruavesar el riu Loira. Inversament, s'ha de remarcar que la Història de França, tal com encara s'ensenya als infants fa èmfasi dels menuts incidents de la vida "franca", no parlant mai del que passava entre els "burgonds" i els "visigots". La història de França es una història dels Francs Vencedors"

Ja som al segle XII:

"... al sud s'ha constituït una gran Aquitània, ducat dirigit pels Comptes de Poitiers ... Al sud dels Pirineus, Catalunya i Aragó es reuneixen baix el ceptre d'Alfons II. Els catalans, al 1112 són els amos del Comtat de Provença .... (i) entre el Garona i el Ròdan, s'esten el Comtat de Tolosa que té la Casa de Sant Gil. Tres cases rivals tenen una mateixa vocació: reunir les terres on, ara, una ètnia conscient de son identitat escriu en sa llengua tota nova..."

Més tard, els francesos i el Papat-- conjuntament, logren el cop que anorrearà el Comtat de Tolosa:

"... al 1204, s'arriba a un pacte del que sen'ha ignorat massa la trasceden cia: Tolosa i Aragó, a Millau, acorden entre-ajudar-se quan calgi i con tra qui sigui. Aquest pacte funciona rà al 1213 quan el Rei d'Aragó, Pere II el Catòlic, vindrà a fer-se matar al camp de batalla de Muret, quan -- anar en ajuda de Raimon VI ...."

Referint-se a secles més tard, entre el XV i el XVIII, parla del nostre, d'anorreament:

"Del 1463 al 1493, els francesos im-- posen al Rosselló una molt dura ocu--